

Půjdu, kam chci

Radůza

Po-koj

roz-vo-něl se ví-nem mi-nem se ne-mi-nem ja-ko ty mě ne-má ni-kdo rád. Bůh na zem hvě-zdu sho-dil
Pa-pí-ro-vé dra-ky, slun-ce, ho-ry, mra-ky, u-mět chít to co mám, _____ poz-nat, když se mý-lím,

když po ne-bi cho-dil teď si mů-žeš ně-co přát. Půj-du kam chci a ni-kdy mě ne-do-že-nou _____ mu-sím jen
o - pu-stit v tu chví-li pro nez-ná-mě, to co znám.

při-znat, o-plakat, za-po-me - nout. Půj-du kam chci a ni -kdy mě ne-do-že-nou, _____ mu-sím jen

za - po - me - nout. _____ Ty můj...

Pokoj rozvoněl se vínem
minem se, neminem
jako ty mě nemá nikdo rád.

Bůh na zem hvězdu shodil,
když po nebi chodil
teď si můžeš něco přát.

Papírový draky, slunce, hory, mraky
umět chtít to, co mám,
poznat, když se mýlím, opustit v tu chvíli
pro neznámé to, co znám

Půjdu, kam chci a nikdy mě nedoženou,
musím jen přiznat, oplakat, zapomenout,
půjdu, kam chci a nikdy mě nedoženou,
musím jen zapomenout.

Ty můj ubrečený křivdy
nestaly se nikdy, to jen sen se mi zdál
to jen moje chtění cestu kroutí, mění
to jen cíl je mnohem dál.

To jen neznám sebe samu z lenosti se klamu,
zbytečně mám někdy strach,
často mě i zviklá, to na co jsem zvyklá,
pomni, že jsi jenom prach.

Půjdu, kam chci...
Pokoj rozvoněl se vínem...
Půjdu, kam chci...